Povestiri victoriene: Povești de curtare

Drame romantice din epoca aleasă a iubirii și bunelor maniere

de Autori diverși

Drepturi de autor

Povestiri victoriene: Povești de curtare

© 2026 Library of Alexandria.

Toate drepturile rezervate.

Drepturile de autor asupra materialului editorial original, revizuirilor, organizării și designului create pentru această ediție aparțin Library of Alexandria. Nicio parte a acestor elemente protejate nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de regăsire sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc fără acordul prealabil scris al Library of Alexandria, cu excepția cazurilor permise de legea aplicabilă.

Publicat de Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Cuprins

Introducere....2
O poveste de dragoste inversată....5
De Anthony Trollope....11
Capitolul 1....40
Capitolul 2....45
Capitolul 3....48
Capitolul 4....52
Capitolul 5....58
Capitolul 6....65
Capitolul 7....69
De George Egerton (Mary Chavelita [Dunne] Bright)....74
Oscar Wilde....75
De Israel Zangwill....88
Capitolul 8....89
Capitolul 9....93
Capitolul 10....99
Capitolul 11....103
Capitolul 12....105
Capitolul 13....107

Prefață
Mesaj către cititor

Reconstruirea celei mai mari biblioteci din istoria omenirii

Cu mii de ani în urmă, Biblioteca din Alexandria era centrul cunoașterii mondiale — un sanctuar în care se aduna și se împărtășea în mod liber înțelepciunea tuturor civilizațiilor cunoscute.

Apoi, s-a pierdut.

Acum o reconstruim — iar tu ești invitat să ni te alături.

La Library of Alexandria, ne-am propus să facem fiecare carte accesibilă fiecărei persoane de pe Pământ — nu doar în format tipărit, ci în orice limbă, în orice format și pentru fiecare cititor.

Iată cum facem acest lucru:

- **Ediții tipărite de lux la costul real al tipăririi** - Comandă orice carte ca volum broșat de înaltă calitate, ediție elegantă cu copertă cartonată sau set spectaculos într-o casetă — și plătește doar cât costă tipărirea. Fără adaosuri. Fără intermediari.
- **Acces nelimitat la cele mai de seamă opere** - Bucură-te de mii de capodopere nemuritoare — de la Platon la Shakespeare și Tolstoi — în ediții frumoase și moderne de cărți electronice și cărți audio. Citește și ascultă fără limite — pentru fiecare cititor, de oriunde.
- **Traduceri moderne pentru fiecare limbă și dialect** - Reimaginăm operele clasice într-un limbaj clar și accesibil — și le traducem în orice dialect imaginabil. Toată lumea merită să înțeleagă cele mai importante idei ale omenirii.

Când vizitezi **LibraryofAlexandria.com** , nu doar accesezi cărți — te alături unei mișcări globale pentru a restabili, păstra și împărtăși înțelepciunea civilizației.

Alătură-te nouă chiar astăzi pe LibraryofAlexandria.com

Împreună, ne vom asigura că lumina înțelepciunii umane nu se va mai stinge niciodată.

Cu recunoștință,

Echipa Bibliotecii Moderne din Alexandria

Vizitează:
www.libraryofalexandria.com
Sau scanează codul de mai jos:

Introducere

Toate aceste povestiri victoriene au drept subiect curtarea, dar o privesc din locuri foarte diferite, de la un canal venețian până la dealurile din Devon. Una începe cu un bărbat paralizat, într-o cameră închiriată deasupra unui canal venețian, care nu a întâlnit-o niciodată pe fata pe care o iubește și o vede doar cu capul în jos, în apă. Alta se deschide în dealurile din Devon, cu fiica iute la mânie a unui paroh, care își conduce gospodăria, și cu o vecină nemăritată, care are o părere despre orice. Volumul cuprinde câteva texte, de la povestiri de câteva pagini, pline de o tristețe discretă, până la relatări mai lungi, împărțite în capitole, fiecare abordând dintr-un unghi neobișnuit vechiul subiect al iubirii.

Scriitorii trăiau într-un secol în care curtarea era privită drept marea preocupare publică din viața unui tânăr. Căsătoria hotăra averea, rangul și reputația, iar literatura urmărea îndeaproape acest proces. Aceste povestiri privesc ritualul din marginea lui și o fac cu umor, tandrețe și un strop de asprime.

Iubirea privită din margine

Curtarea este un subiect firesc pentru proza scurtă, fiindcă nu cere decât două persoane și un spațiu restrâns, încărcat de tensiune, între ele. Victorienii umpleau revistele și culegerile cu astfel de povestiri, iar forma se potrivea epocii. Cititorii își doreau o experiență emoțională completă, de parcurs într-o seară, ceva ce puteau termina înainte să se stingă lampa. Cele mai bune dintre aceste povestiri oferă tocmai asta, și încă o fac.

Cartea este și o mostră încântătoare a diversității scrisului victorian. Volumul îl cuprinde pe Anthony Trollope, autorul romanelor din Barsetshire, care scria cu o regularitate uimitoare și a dat prozei englezești cei mai verosimili preoți de țară, proprietari de pământ și domnișoare nemăritate. Povestirea lui

de aici se petrece la marginea ținutului Dartmoor și îi arată darul obișnuit de a face comedie blândă din încăpățânarea unor oameni cumsecade. Se vede și plăcerea lui de a avea un narator care stă de vorbă cu cititorul și susține cu dragă inimă că partea lui din Devon este cea mai frumoasă din Europa.

George Egerton are o voce cu totul diferită. Acesta era pseudonimul lui Mary Chavelita Dunne Bright, care a scris în anii 1890, când o nouă generație de scriitoare contesta ideea că singurul subiect al unei eroine ar trebui să fie căsătoria. Opera ei aparține deceniului lui Oscar Wilde, al revistelor literare îndrăznețe și al dezbaterilor aprinse despre locul femeilor. Alăturată lumii mai așezate a lui Trollope, povestirea ei arată cât de repede se schimba perspectiva victoriană asupra iubirii și căsătoriei spre sfârșitul secolului.

Două începuturi liniștite

Volumul începe cu „Angela: Poveste de dragoste inversată", narată de un bolnav care trăiește la Veneția cu aproximativ treizeci de lire pe an, pictând flori și fructe în acuarelă. Fereastra lui se află la doar câțiva pași deasupra unui canal îngust, iar de cealaltă parte a apei o fată lucrează pe un balcon. El o poate vedea numai ca pe o reflexie. Întrebarea pe care o ridică povestirea este ce fel de iubire poate crește între doi oameni care se cunosc doar prin oglinda apei.

Urmează „Fiica parohului din Oxney Colne", a cărei acțiune se petrece într-o parohie din Devon, unde sunt doar două case de oameni cumsecade. Un cleric căruia îi pasă mai mult de pietrele antice decât de treburile gospodărești locuiește în casa parohială împreună cu fiica sa hotărâtă, Patience, iar un vecin proprietar de pământ are grijă de amândoi. Povestirea se întreabă ce va face o tânără obișnuită să dea ordine când se va ivi problema iubirii.

Ambele începuturi sunt povestite la persoana întâi, într-un ton prietenos, și ambele se desfășoară fără grabă. „Angela" este scurtă, tandră și atentă la detalii. Povestirea lui Trollope își ia

timpul, prezentând peisajul, câteva gospodării și câteva schițe de personaje înainte de a-i cere ceva eroinei. Proza este simplă și plină de umor, cu o ironie blândă care nu devine niciodată crudă. Sunt puține nume, iar detaliile de epocă, precum o săptămână petrecută la mare sau geanta de voiaj a unui cleric, se explică de la sine.

La ce să fii atent

Câteva întrebări străbat întregul volum. Cât de mult se pot cunoaște cu adevărat doi oameni înainte să-și lege viețile? Veneția, cu canalele ei înguste și casele așezate față în față de o parte și de alta a unei fâșii de apă, era un oraș pe care călătorii și scriitorii victorieni adorau să și-l imagineze, iar aici transformă o afecțiune intimă într-o întrebare despre cât poate cunoaște cu adevărat o persoană despre alta.

Apoi este chestiunea puterii în curtare. Trollope ne prezintă o eroină care îi conduce pe toți cei din jurul ei de când avea șaisprezece ani. Oare o astfel de persoană va dori vreodată, sau va îngădui, ca altcineva să preia conducerea?

În sfârșit, titlurile sugerează o gamă largă de tonuri. Un text se numește „Poveste de dragoste inversată", iar altul se desfășoară în umbra lumii lui Oscar Wilde. Oare cuvântul „curtare" înseamnă același lucru de la un scriitor la altul sau fiecare dintre acești autori îl redefinește în felul său, fără să facă mare caz de asta?

O poveste de dragoste inversată

Angela

(The Century Magazine, septembrie 1890)

Sunt un biet om paralizat, țintuit de mulți ani la pat sau pe canapea. În ultimii șase ani, am locuit într-o cămăruță cu vedere spre unul dintre canalele secundare ale Veneției. Singura persoană care stă cu mine este o bătrână surdă, care îmi face patul și-mi aduce de mâncare. Acolo duc un trai modest, cu un venit mic, de vreo treizeci de lire sterline pe an, pictând în acuarelă flori și fructe – cele mai ieftine modele din Veneția. Le trimit unui prieten din Londra, care le vinde unui negustor pe sume mici. Dar, în general, sunt fericit și mulțumit.

Trebuie să descriu în amănunt poziția camerei mele. Singura ei fereastră se află la vreo cinci picioare deasupra canalului, iar casa de deasupra ei iese în afară cam șase picioare, atârnând peste apă. Partea proeminentă este sprijinită de piloni zdraveni înfipți în albia canalului. Aranjamentul acesta are, printre alte neajunsuri, și acela că îmi restrânge atât de mult vederea în sus, încât nu pot vedea mai mult de vreo zece picioare din casa aflată chiar vizavi. Dar, aplecându-mă pe fereastră cât îmi îngăduie infirmitatea, pot vedea o bună bucată de canal în amonte și în aval, deși acesta nu are mai mult de cincisprezece picioare lățime. Deși văd puțin din casa propriu-zisă de vizavi, îi pot vedea reflexia răsturnată în canal și urmăresc cu mare interes, tot răsturnat, chipurile locatarilor care apar din când în când pe balcoane și la ferestre.

Când m-am mutat în camera mea, cu vreo șase ani în urmă, am observat reflexia unei fetițe care, după socoteala mea, avea cam treisprezece ani și trecea în fiecare zi pe un balcon aflat chiar deasupra marginii de sus a câmpului meu vizual limitat. Lângă ea se aflau, pe o măsuță, un pahar cu flori și un crucifix. Cum stătea acolo pe vreme frumoasă, de dimineața devreme până la lăsarea întunericului, lucrând sârguincios tot timpul, am tras

concluzia că își câștiga traiul cosând. Era, cu siguranță, o fetiță harnică și, pe cât îmi puteam da seama din reflexia ei răsturnată, îngrijită în îmbrăcăminte și drăguță. Avea o mamă în vârstă, bolnavă, care stătea cu ea pe balcon în zilele calde. Mă uitam cu interes cum fetița o învelea pe bătrână cu șaluri, îi aducea perne pentru scaun și un taburet pentru picioare, iar din când în când își lăsa lucrul ca s-o sărute și s-o alinte pe bătrână o jumătate de minut, apoi îl lua iar în mână.

Pe măsură ce timpul trecea și fetița creștea, reflexia ei cobora, până când, în cele din urmă, deveni o femeiușcă în toată firea, să fi avut, cred, șaisprezece sau șaptesprezece ani. Nu puteam lucra decât vreo două ore, în partea cea mai luminoasă a zilei, așa că aveam destul timp s-o privesc și destulă imaginație ca să țes o mică poveste de dragoste în jurul ei și să-i atribui o frumusețe pe care, în cea mai mare parte, trebuia s-o iau pe încredere. Mi s-a părut – sau mi-am închipuit – că începea să fie interesată de reflexia mea, pe care, firește, o putea vedea la fel de bine cum o vedeam eu pe a ei. Într-o zi, când mi s-a părut că se uita drept la ea, adică atunci când reflexia ei părea să se uite drept la mine, am încercat îndrăzneț să dau din cap spre ea. Spre marea mea bucurie, reflexia ei mi-a răspuns la fel. Și astfel, cele două reflexii ale noastre au făcut cunoștință.

N-a trecut mult până să mă îndrăgostesc de ea, dar a trecut multă vreme până să-mi fac curaj să fac mai mult decât să-i dau bineț în fiecare dimineață, când bătrâna mă muta din pat pe canapeaua de lângă fereastră, și din nou seara, când fetița pleca de pe balcon pentru tot restul zilei. Într-o zi însă, când am văzut că reflexia ei o privea pe a mea, i-am dat bineț și am aruncat o floare în canal. Ea mi-a răspuns dând de mai multe ori din cap și am văzut-o cum îi atrăgea mamei atenția asupra celor întâmplate. De atunci, în fiecare dimineață aruncam o floare în apă ca să-i spun „bună dimineața", iar seara alta, ca să-i spun „noapte bună". Curând mi-am dat seama că nu le aruncasem degeaba: într-o zi, ea a aruncat o floare care să se alăture florii mele, apoi a râs și a bătut din palme când a văzut cele două flori unindu-se și plutind împreună mai departe. De atunci, în fiecare

dimineață și seară, își arunca floarea odată cu mine. Când cele două flori se întâlneau, ea bătea din palme, și eu la fel. Dar când se despărțeau plutind, cum se întâmpla uneori fiindcă una se lovea de un obstacol pe care cealaltă îl ocolea, ea își ridica mâinile într-un gest fermecător de deznădejde, pe care încercam să-l imit în felul meu țeapăn, englezesc. Când erau zdrobite fără milă de o gondolă care trecea – lucru destul de des întâlnit –, ea se prefăcea că plânge, iar eu făceam la fel. Apoi, printr-o pantomimă drăguță, arăta în jos, spre cer, ca să-mi spună că Destinul făcuse ca florile noastre să naufragieze. Prin pantomimă, într-un fel mult mai puțin drăguț, încercam să-i spun că data viitoare Destinul va fi mai îngăduitor și că poate mâine florile noastre vor avea mai mult noroc. Și astfel, curtea noastră nevinovată continua. Într-o zi, mi-a arătat crucifixul ei și l-a sărutat. Am luat crucifixul cel mic de argint, care se afla întotdeauna lângă mine, și l-am sărutat și eu, ca să știe că aveam aceeași credință.

Într-o zi, fetița nu apăru pe balcon și nu o mai văzui câteva zile. Deși îmi aruncam florile ca de obicei, niciuna nu veni să le țină companie. După un timp, însă, ea reapăru îmbrăcată în negru și adesea cu lacrimi în ochi. Atunci am înțeles că biata copilă își pierduse mama și, din câte știam, era singură pe lume. Zile în șir florile nu mai veniră, iar ea nu dădu niciun semn că m-ar recunoaște. Își ținea ochii ațintiți asupra lucrului ei, în afară de momentele când își ridica batista la ochi. În fața ei se afla scaunul bătrânei. Din când în când, o vedeam cum își lăsa lucrul și se uita la el, apoi își găsea alinarea într-un șuvoi de lacrimi. În cele din urmă, într-o zi, se învioră și îmi făcu semn din cap. De atunci, floarea ei apăru în fiecare zi, iar floarea mea pornea în întâmpinarea ei, și cele două flori pluteau mai departe ca înainte, purtate de soarta lor schimbătoare.

Dar cea mai întunecată zi pentru mine a fost aceea în care un tânăr gondolier chipeș, stând drept în gondola lui (căci îl puteam vedea în carne și oase), își manevră barca până lângă casă și rămase de vorbă cu ea, în timp ce ea stătea pe balcon. Păreau să vorbească precum niște vechi prieteni – ba chiar, din câte puteam

eu să-mi dau seama, el o ținu de mână tot timpul cât vorbiră, aproape o jumătate de oră. În cele din urmă, se desprinse de mal, lăsându-mi inima grea. Dar mi-am recăpătat repede buna dispoziție, căci, de îndată ce el ieși din câmpul meu vizual, fetița aruncă două flori crescute pe aceeași tulpină. Nu pricepeam deloc alegoria, până când mi-a venit în minte că voia să-mi spună că ea și el erau frate și soră și că nu aveam niciun motiv să fiu trist. Așa că i-am făcut vesel semn din cap, iar ea mi-a răspuns la fel și izbucni în râs. Am râs și eu, iar totul a continuat ca înainte.

Apoi veni o vreme întunecată și mohorâtă, căci a trebuit să urmez un tratament care m-a ținut la pat multe zile. Mă frământam și-mi făceam griji că fetița și cu mine nu ne vom mai vedea și, mai rău încă, că va crede că plecasem fără să-i dau măcar de înțeles că aveam de gând să plec. Noaptea stăteam treaz, întrebându-mă cum aș putea s-o fac să afle adevărul. Prin minte mi-au trecut cincizeci de planuri, toate părând destul de realizabile noaptea, dar cu totul năstrușnice și nepracticabile dimineața. Într-o zi – și a fost într-adevăr o zi luminoasă pentru mine –, bătrâna care avea grijă de mine mi-a spus că un gondolier întrebase dacă signorul englez plecase sau murise. Așa am aflat că fetița își făcuse griji pentru mine și își trimisese fratele să întrebe. Fără îndoială că el îi spusese de ce lipsisem atât de mult de la fereastră.

Din ziua aceea și până când am împlinit trei săptămâni la pat, în fiecare dimineață apărea o floare pe pervazul ferestrei mele, ușor de ajuns pentru oricine trecea cu barca. În cele din urmă, veni ziua când am putut fi mutat. M-am așezat în locul meu obișnuit, pe canapeaua de lângă fereastră, iar fetița mă văzu. Stătu, ca să zic așa, în cap și bătu din palme cu mâinile întoarse în jos, cu o bucurie la fel de grăitoare precum a mea, care eram în picioare. Prima dată când gondolierul trecu pe lângă fereastra mea, i-am făcut semn. Se apropie de mal și-mi spuse, zâmbind larg, cât de bucuros era să mă vadă din nou sănătos. I-am mulțumit lui și surorii lui pentru multele lor gânduri bune din timpul absenței mele, iar atunci am aflat de la el că o chema

Angela. Era, spuse el, cea mai bună și mai curată fată din toată Veneția, iar oricine o putea numi soră se putea socoti cu adevărat fericit. Dar el era și mai fericit decât fratele ei, căci avea s-o ia de soție. De fapt, urmau să se căsătorească a doua zi.

Inima părea gata să-mi spargă pieptul, iar sângele îmi năvăli prin vine cu atâta putere, încât o vreme nu mai auzii nimic altceva. În cele din urmă, am reușit să bâigui câteva cuvinte stângace de felicitare. El plecă, cântând voios, după ce-mi ceruse îngăduința să-și aducă mireasa să mă vadă a doua zi, când se întorceau de la biserică.

„Căci", spuse el, „Angela mea te cunoaște de foarte multă vreme – încă de când era copilă. Mi-a vorbit adesea despre bietul englez care era un bun catolic și zăcea toată ziua, an după an, pe o canapea lângă fereastră. Mi-a spus de nenumărate ori cât de mult și-ar fi dorit să poată vorbi cu el și să-l mângâie. Într-o zi, când ai aruncat o floare în canal, m-a întrebat dacă putea să arunce și ea una, iar eu i-am spus că putea, fiindcă el avea să înțeleagă că însemna compasiune pentru cineva care suferea mult."

Și astfel am aflat că mila, nu dragostea – în afară, desigur, de acel fel de dragoste care se înrudește cu mila –, o făcuse să se intereseze de starea mea, iar acolo s-a sfârșit totul.

Cele două flori despre care crezusem că crescuseră pe aceeași tulpină erau, de fapt, două flori legate una de alta, lucru pe care nu-l puteam desluși. Voiau să arate că ea și gondolierul erau logodiți, iar bucuria mea aparentă la vederea acestui semn o încântă, fiindcă înțelese că mă bucuram de fericirea ei.

A doua zi, gondolierul sosi însoțit de o suită de alți gondolieri, toți îmbrăcați în hainele lor de sărbătoare. Angela stătea în gondola lui, fericită și îmbujorată de bucurie. Apoi, el și ea intrară în casa unde locuiam și veniră în camera mea. Era într-adevăr ciudat, după atâția ani în care o văzusem cu capul în jos, s-o văd cu capul deasupra picioarelor! Îmi ură fericire și însănătoșire grabnică, deși sănătatea nu mai avea cum să-mi revină. Cu vorbe rostite anevoie și cu lacrimi în ochi, i-am dăruit micul crucifix de argint care stătuse atâția ani lângă patul sau

masa mea. Angela îl luă cu evlavie, își făcu semnul crucii, îl sărută și plecă împreună cu soțul ei încântat.

Ascultând cântecul gondolierilor în timp ce-și vedeau de drum – muzica pierzându-se în depărtare, pe măsură ce umbrele apusului se strângeau în jurul meu –, am simțit că ei cântau recviemul singurei iubiri care intrase vreodată în inima mea.

Continuă lectura: Povestiri victoriene- Povești de curtare

Aceasta este previzualizarea gratuită a cărții Povestiri victoriene- Povești de curtare de la Library of Alexandria.

Citește și ascultă întreaga carte, plus peste 200.000 de alte cărți, cu 90 de zile gratuite:

https://libraryofalexandria.com/ro/products/victorian-short-stories-stories-of-courtship